

R. felbír

*175/
1950.*

A

V Á R M E G Y E
S Z A V A.

REGÉNY.

IRTA

KVASSAY EDE.

A „PETŐFI-TÁRSASÁG” KIADÁSA.

BUDAPEST
RÉVAI TESTVÉREK KIADÁSA
IV. VÁCZI-UTCZA 11.
1884.

XIX.

A bárónő, bár ideje volt — míg öltözködésével elkészült — a csodálkozástól, a nem várt vendégek megjelenése miatt, magához térni, mindazáltal a meglepetés élénk arczkifejezésével fogadta a vendégeket. E meglepetés kifejezése azonban nem volt oly kellemetlen az érkezőkre. Aztán nem is két hosszúszakállas bús magyar, a Mohai-Mohavecznek talán valami kenyerespajtása, hanem gróf Hantossy jelent meg, a kire pedig a méltóságos asszony egy ízben, midőn arra lovagolt, kipirult arczczal azt jegyezte meg:

— Kár, hogy ez a *comme-il-faut* elegáns Kavalier nem a miénk!

A bárónő ezt politikai tekintetben értette, de ez államférfúi tapintatra valló aspiráció oly hatást keltett környezetére, mintha nem azt jegyezte volna meg: „miénk“, hanem azt: kár, hogy nem „az enyém“. Kuczkovszky lovag fejcsóválva indignálódott, az ezredes úr pedig, mint akár a paripája, nyughatatlanul prüszkölt.

A bárónő annyira megakadt tekintetével a Géza gróf monoklijában, hogy megfeledkezve magáról, kezét nyújtott az érkezőknek. Az a pár szerte szikrázó kóbor szemsugár pedig, mely a nap-tól süttöt égetőüveg hőfokával bíró monokliba nem fért bele, mint valami finom háló alig látható szálai, Pribóczy Gyurinak gyöngé szakálltól és bajusztól körülvevett csinos, pofók arczát fonta körül.

— Egyes bocsánatára számítva, bátrak voltunk személyesen megjelenni, de nem annyira a jótékony cél iránt való tekintetből, mint inkább azért, hogy — gyöngé rábeszélő tehetségünkkel — megkisértsük a bárónőt és kedves leányát —

— Theodóra kisasszonyt, kivel szerencsénk volt már Peresztényiné ő nagyságánál találkozhatni — folytatta Pribóczy.

— Jótékony célú hangversenyről van szó.

— Szívesen veszem, ha egy bizonyos számú belépti jegyet küldenek; de a megjelenést a leányom sem ígérhette.

— Engedje, bárónő, hogy minden reményt még se adjunk fel, — jegyzé meg Géza gróf.

Gyuri úrfi pedig a hangverseny programját sorolta fel és előadta, hogy e bálra, mely rendkívüli szépségnek ígérkezik, az egész környék előkelősége külön staféták útján hivatott meg.

A bárónő nem hallgatott a Pribóczy Gyuri fecsegésére. Tisztában volt magával és amint

ez utóbbi ismert tapintatával a Theodóra kisasszony és Peresztényiné nevét említette, a megjelent gavallérok selyem udvariasságát a diplomacia fortélyos síma modorának kezdte tekinteni. Ez annyi volt, mint leküzdeni azt a kellemes benyomást, melyet a két úri levante gyakorolt reá és elfoglalni szokott álláspontját.

Ő egyes rokonszenves úri egyénekekkel szemben, e kastély falai közt, képes volna kivételt tenni és őket barátságosan, hogy ne mondjuk tárt karokkal fogadva, egy politikai tényezőként szereplő asszony egész raffinériájával saját pártjának zászlaja alá csábítani, a hazafit reakciónáriussá változtatni.

De ezek nem az ő személyének hozták hódolatukat. Ezeket nem lehet megtéríteni. Ezek az ő lelkét, vagyis inkább a leányát akarják megvásárolni. A honvédezredesné ármánya az egész. Theodórát s vele idővel a Mohay-vagyont valami rebellis szittyá kezére akarja játszani.

Gróf Hantosy, ez az elkényeztetett nő-kegyencz, ki után minden kötény szalad, ugyan el nem veszi. Ez az egyedüli ember az egész megyében, ki, mint Theodóra kérője, szóba jöhetne. De ez házas ember, nejétől elválva élő egyén, még pedig ősi katolikus családból való, melynek tradíciói a más vallásra való áttérését nem engednék meg. Nála különben házasságról szó sem lehet, mert hisz oly rettenetes Don Juan, mint valami francia dauphin a maitressek ural-

mának idejéből. Az a kifrizirozott fejű vármegye-dandyje, csinos de ostoba pirospozsgás pófájával, beillenék ugyan dragonyos hadnagynak, s mint ilyen (honny soit!) a Rothmayer ezredes adjutánsának, de még oly merészet nem is álmodhatik, hogy egy Mohay Theodóra kezét megkapja. A jótékonyság csak ürügy. Istenem, mi minden nem történik a jótékonyság magasztos czége alatt!

Ily gondolatok fordultak meg a bárónő fejében, a míg külsőleg figyelni látszott Pribóczy beszédére. Annak befejeztével azonban ismételve, udvariasan, de határozottan kijelentette, hogy sajnálatára nem jelenhetik meg a hangversenyen, még kevésbé a bálban és ezt leányáról is biztosan állíthatja. A közelebbi indokolást, a tegnapi előtti vármegyeházi esemény után, oly kegyesek lesznek az urak elengedni neki. Különben valószínű, hogy nem sokára végkép elhagyják e várost s talán az országot is.

Pár perczig még közönyös dolgokról beszéltek, mialatt Pribóczy arra az ajtóra kezdett tekinteni, melyen keresztül Theodóra megjelenesét várta, ki könnyű lépteivel nesz nélkül fog elsuhanni a nehéz bársony szőnyegen, mely a szoba padolatát fődte.

Gróf Hantosy pedig szórakozottan végig tekintett a mult századbéli modorban készült, finom faragványú bútorzaton, mely virággal átszőtt nehéz szürke selyemmel volt bevonva, az olasz és